

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחֵבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א
וּבּו': "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרֻשֵׁת וִירָא

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחֱמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים
ל"ב כרכים של לי' חלקים

כרך ד' - חלק ח'

קונטרס 98

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דְּאִי יִפְקֹדוּן בֵּית מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות
"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

ליזכרו הרבים: גזור וחלה עמוד זה במקום השיעור

והמשכילים יזהרו כזוהר
ומצדיקי הרבים ככוכבים לעולם ועד
(דניאל י"ב)

במקום קדוש זה מתקיימים שיעורים בזוהר הקדוש לקרב הגאולה

מפעל הזוהר העולמי
רחוב נחל למיש 24/8 רמת בית שמש
טל: 054-843-6784 פקס: 02-995-1300

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

עוֹשֶׂה. וַיֵּי הוּא וּבֵית דִּינִיָּה, בְּגִין דְּקִדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא הָהּ אָזִיל (דף קד ע"ב) עֲמָהוּן.

הָא חֲזִי, כַּד בַּר נָשׁ עֲבִיד לְוִיָּה (לכר נש)
לְחִבְרִיָּה אִיהוּ אַמְשִׁיף לְשְׁכִינְתָּא
לְאַתְחַבְרָא בְּהַדְיָה וּלְמַתְהַף עֲמִיָּה בְּאַרְחָא
לְשׁוֹבָא לִיָּה. וּבְגִין כְּף בְּעֵי לִיָּה לְבַר נָשׁ
לְלוּוִי לְאוֹשְׁפִיזָא בְּגִין דְּחִבַּר לִיָּה לְשְׁכִינְתָּא
וְאַמְשִׁיף עָלֶיהָ לְאַתְחַבְרָא בְּהַדְיָה.

בְּגִין כְּף וַיֵּי אָמַר הַמְּכַסֶּה אֲנִי מְאַבְרָהָם
אֲשֶׁר אֲנִי עוֹשֶׂה. רַבִּי חֲיִיא פְּתַח (עמוס א)
כִּי לֹא יַעֲשֶׂה יי אֱלֹהִים דְּבַר כִּי אִם גְּלָה סוּדוֹ
אֶל עֲבָדָיו הַנְּבִיאִים. זַפְּאִין אַנּוּן זַפְּאִי עֲלֵמָא
דְּקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אַתְרַעֵי בְּהוּ, בְּכַל מַה
דְּאִיהוּ עֲבִיד בְּרִקִיעָא וְזַמִּין לְמַעַבְדַּב בְּעֲלֵמָא,
עַל יְדֵי דְזַפְּאִין עֲבִיד לִיָּה, וְלֹא כִסִּי מְנַיְיָהוּ
לְעֲלַמִּין כְּלוּם. בְּגִין דְּקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּעֵי
לְשַׁתְּפָא בְּהַדְיָה (לצדיקיא דלא תמא פתחון פה לרשיעיא בכל
מה דאיהו עבד).

הָא הוּי, בְּלֹא גְלִי קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא) לְצַדִּיקִיָּא בְּגִין דְּאֲנּוּן
אַתְיִין וּמְזַהִירִין לְבְּנֵי נָשָׂא לְאַתְבָּא
מְחֻבְבִיָּהוּ וְלֹא יַתְעַנְשׁוּן מִגּוֹ דִּינָא עֲלֵאָה
וְלֹא יְהֵא לּוֹן פְּתַחָא דְּפוּמָא לְגַבִּיָּה. בְּגִינֵי כְּף
קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אוֹדַע לּוֹן רְזָא דְּאִיהוּ עֲבִיד
בְּהוּ דִּינָא. תּוּ בְּגִין דְּלֹא יִימְרוּן דְּהָא בְּלֹא
דִּינָא עֲבִיד בְּהוּ דִּינָא.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר וַיֵּי לּוֹן לְחִיבְיָא דְּלֹא
יָדַעִין וְלֹא מְשַׁגְּחִין וְלֹא יָדַעִין
לְאַסְתְּמָרָא מְחֻבְבִיָּהוּ. וּמַה קִּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
דִּי כָל עוֹבְדוּהֵי קָשׁוּט וְאוֹרְחַתִּיָּה דִּין. לֹא
עֲבִיד כָּל מַה דְּעֲבִיד בְּעֲלֵמָא עַד דְּגָלִי לְהוּ
לְצַדִּיקִיָּא בְּגִין דְּלֹא יְהֵא לּוֹן פְּתַחָא דְּפוּמָא
לְבְּנֵי נָשָׂא. גַּבִּי בְּנֵי נָשָׂא לֹא כָל שְׁפָן דְּאִית
לּוֹן לְמַעַבְדַּב מְלִיָּהוּ דְּלֹא יִמְלָלוּן בְּנֵי נָשָׂא סְטִיָּא עֲלֵיהוּן. וְכֵן פְּתִיב, (במדבר

בְּרוּךְ הוּא הֵיךְ הוֹלֵף עֲמָם.
כֹּא רָאָה, כְּשֶׁבֶן אָדָם עוֹשֶׂה לְוִיָּה
[לְאָדָם] לְחִבְרוֹ, הוּא מוֹשֵׁף אֶת
הַשְּׂכִינָה לְהַתְּחַבֵּר עִמּוֹ וְלִלְכַת עִמּוֹ
בְּדִרְךָ לְהַצִּילוֹ, וְלִכְּנֵן צָרִיף אָדָם
לְלוּוֹת אֶת הָאוֹרֶחַ כְּדֵי לְחַבֵּר עִמּוֹ
שְׂכִינָה וּמוֹשֵׁף עָלָיו לְהַתְּחַבֵּר עִמּוֹ.
מִשׁוּם כְּף, וְה' אָמַר הַמְּכַסֶּה אֲנִי
מְאַבְרָהָם אֲשֶׁר אֲנִי עוֹשֶׂה. רַבִּי
חֲיִיא פְּתַח, (עמוס א) כִּי לֹא יַעֲשֶׂה ה'
אֱלֹהִים דְּבַר כִּי אִם גְּלָה סוּדוֹ אֶל
עֲבָדָיו הַנְּבִיאִים. אֲשֶׁרִיָּהֶם צַדִּיקֵי
הָעוֹלָם שֶׁהִקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
הִתְרַצָּה בָּהֶם, וְכָל מַה שֶּׁהוּא
עוֹשֶׂה בְּרִקִיעַ וְעַתִּיד לַעֲשׂוֹת
בְּעוֹלָם - עַל יְדֵי הַצַּדִּיקִים עוֹשֶׂה
אוֹתוֹ, וְלֹא מְכַסֶּה מֵהֶם כְּלוּם
לְעוֹלָמִים, כִּי הִקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
רוֹצֵה לְשַׁתֵּף עִמּוֹ אֶת [הַצַּדִּיקִים שְׁלֹא
יִתְּנוּ פִתְחוֹן פִּה לְרִשְׁעִים בְּכָל מַה שֶּׁהוּא עוֹשֶׂה.

כֹּא רָאָה, הַכֹּל כְּגֵלָה הִקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא)
לְצַדִּיקִים, מִשׁוּם שֶׁהֶם בָּאִים
וּמְזַהִירִים אֶת בְּנֵי הָאָדָם לְשׁוּב
מִחֻטְאֵיהֶם וְלֹא יַעֲנְשׁוּ מִתּוֹךְ הַדִּין
הָעֲלִיּוֹן וְלֹא יִהְיֶה לָהֶם פְּתַחוֹן פִּה
אֵלָיו. מִשׁוּם כְּף הִקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
מוֹדִיעַ לָהֶם הַסּוּד שֶׁהוּא עוֹשֶׂה
בָּהֶם הַדִּין. וְעוֹד, כְּדֵי שְׁלֹא יֵאמְרוּ
שֶׁהָרִי בְּלֵי דִין עֲשָׂה בָּהֶם דִּין.
אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, אוּי לְרִשְׁעִים
שְׁלֹא יוֹדְעִים וְלֹא מְשַׁגְּחִים וְלֹא
יוֹדְעִים לְהַשְׁמֵר מִחֻטְאֵיהֶם. וּמַה
הִקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׁכָל מַעֲשֵׂיו
אֲמַת וּדְרָכָיו דִּין אֵינּוּ עוֹשֶׂה כָּל
מַה שֶּׁעוֹשֶׂה בְּעוֹלָם עַד שֶׁמְגַלֶּה
לְצַדִּיקִים כְּדֵי שְׁלֹא יִהְיֶה לָהֶם
פְּתַחוֹן פִּה לְבְּנֵי אָדָם, אֲצֵל בְּנֵי
אָדָם לֹא כָּל שְׁכָן שֵׁישׁ לָהֶם
לְעֲשׂוֹת דְּבָרֵיהֶם שְׁלֹא יִדְּבְרוּ בְּנֵי
אָדָם לְשׁוֹן הָרַע בָּהֶם. וְכֵן פְּתִיב
(במדבר לב) וְהִיִּיתֶם נְקִיִּים מֵה'
וּמִיִּשְׂרָאֵל. וַיֵּשׁ לָהֶם לְעֲשׂוֹת שְׁלֹא

והייתם נקיים מיי ומישראל. ואית לון למעבד דלא יהא לון פתחון פה לבני נשא, ויתרון בהון אי אנון חטאן ולא משגחי לאסתמרא, דלא יהא ליה למדת דינא דקודשא ברין הוא פתחא דפומא לגבייהו. ובמה, בתשובה ועובדין דכשרין.

הא חזי, ויי אמר המכסה אני מאברהם. אמר רבי יהודה, קדשא ברין הוא יתב כל ארעא לאברהם (דף קה ע"א) למהוי ליה אחסנת ירותא לעלמין, דכתיב פי את כל הארץ אשר אתה ראה לך אתננה וגו'. וכתיב שא נא עיניך וראה. ולבתר קדשא ברין הוא אצטריך לאעקרא אתרין אלין. אמר קדשא ברין הוא, כבר יהבית ית ארעא לאברהם, והוא אפא לכלא, דכתיב פי אב המון גוים נתמיד. ולא יאות לי לממחי בנין ולא אודע לאבוהון דקרית ליה אברהם אוהבי. ובגין כך אצטריך לאודע ליה, בגין כך (אמר) ויי אמר המכסה אני מאברהם אשר אני עושה. אמר רבי אפא תא חזי ענותנותא דאברהם, דאף על גב דאמר ליה קדשא ברין הוא זעקת סדום ועמורה כי רבה. ועם כל דא דאוריף עמיה ואודע ליה דבעי למעבד דינא בסדום, לא בעא קמיה לשזבא ליה ללוט ולא יעביד ביה דינא. מאי טעמא בגין דלא למתבע אנרא מן עובדוי.

ועל דא שלח קדשא ברין הוא ללוט ושזיב ליה בגיניה דאברהם. דכתיב ויזכר אלהים את אברהם וישלח את לוט מתוך ההפכה וגו'. מאי אשר ישב בהן לוט הא אתמר. אבל בגין דכלהו חייבין ולא אשתכח (בינייהו), מכלהו דאית ליה מידי דזכו, בר לוט. מפאן אוליפנא בכל אתר דדיירין ביה חייבין תריב איהו.

יהיה להם פתחון פה לבני אדם, ויתרו בהם אם הם חוטאים ולא משגיחים להשמר, שלא תהיה למדת הדין של הקדוש ברין הוא פתחון פה אליהם, ובמה? בתשובה ומעשים כשרים.

בא ראה, וה' אמר המכסה אני מאברהם. אמר רבי יהודה, הקדוש ברין הוא נתן את כל הארץ לאברהם להיות לו נחלת ירשה לעולמים, שכתוב פי את כל הארץ אשר אתה ראה לך אתננה וגו', וכתוב שא נא עיניך וראה. ולאחר מכן הצטרף הקדוש ברין הוא לעקר את המקומות הללו. אמר הקדוש ברין הוא, כבר נתתי את הארץ לאברהם, והוא אב לכל, שכתוב פי אב המון גוים נתמיד, ולא נאה לי למחות בנים בלי להודיע לאביהם שקראתי לו אברהם אהבי, ומשום כך צריך להודיעו, משום כך (אמר) וה' אמר המכסה אני מאברהם אשר אני עושה.

אמר רבי אפא, בא ראה ענותנותו של אברהם, שאף על גב שאמר לו הקדוש ברין הוא זעקת סדום ועמורה פי רבה, ועם כל זה שהאריך עמו והודיע לו שרוצה לעשות דין בסדום, לא בקש ממנו להציל את לוט ולא יעשה בו דין. מה הטעם? בשביל שלא לתבע שקר ממעשיו.

ועל זה שלח הקדוש ברין הוא את לוט והצילו משום אברהם, שכתוב ויזכר אלהים את אברהם וישלח את לוט מתוך ההפכה וגו'. מה זה אשר ישב בהן לוט? הרי נאמר, אבל משום שכלם רשעים ולא נמצא (בניהם) מכלם שיש לו דבר זכות פרט ללוט. מפאן למדנו, שבכל מקום שדרים בו רשעים הוא חרב.

אֲשֶׁר יֵשֵׁב בְּהֵן לוֹט. וְכִי בְּכַלְהוּ הָיָה יְתִיב לוֹט, אֶלֶּא בְּגִינְיָה הוּוּ יְתִיב דְּלֵא אֲתַחֲרְבוּ. וְאִי תִימָא בְּזִכּוּתִיָּה, לֵא. אֶלֶּא בְּזִכּוּתִיָּה דְּאַבְרָהָם. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, בֵּא רֵאָה שְׁשֻׁמוּשׁ שְׁאַדָּם עוֹשֶׂה לְצַדִּיק, אוֹתוֹ שְׁמוּשׁ מִגֵּן עָלְיוֹ בְּעוֹלָם, וְלֹא עוֹד, אֶלֶּא שְׁאַף עַל גַּב שֶׁהוּא רָשָׁע, לוֹמַד מִדְּרָכָיו וְעוֹשֶׂה אוֹתָם.

בֵּא רֵאָה, שֶׁהָרִי מִשּׁוֹם שֶׁהַתְּחִבְרָ לֹט עִם אַבְרָהָם - אָף עַל גַּב שְׁלֵא לְמַד כָּל מַעֲשָׂיו, לְמַד לַעֲשׂוֹת חֶסֶד עִם הַבְּרִיּוֹת כְּמוֹ שֶׁהָיָה עוֹשֶׂה אַבְרָהָם, וְזֶהוּ שֶׁהָיָה מֵיֵשֵׁב אֵת כָּל אוֹתָן הַעֲרִים כָּל אוֹתוֹ זְמַן שֶׁהָיָה מֵיֵשֵׁבִים אַחַר שֶׁנִּכְנַס לוֹט בֵּינֵיהֶם. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, בֵּא רֵאָה שְׁשֻׁכִּינָה לֹא זָוָה מֵאַבְרָהָם בְּאוֹתָהּ שְׁעָה שֶׁהִקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אָמַר לוֹ [בְּאוֹתוֹ זְמַן שֶׁהִקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עָמוּ]. אָמַר לוֹ רַבִּי אֶלְעָזָר, וְהָרִי שְׁכִינָה הֵיחָה מִדְּבַרְתָּ עָמוּ, שֶׁהָרִי [בְּדִרְגָּתוֹ] זֶה הַתְּגַלָּה אֵלָיו הִקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, שְׁכִינָתוֹ (שְׁמוֹת ו) וְאֵרָא אֶל אַבְרָהָם אֶל יִצְחָק וְאֶל יַעֲקֹב בְּאֵל שְׁדֵי. אָמַר לוֹ, כִּף זֶה וְדַאִי.

וְכֵּן וְרֵאָה מֵהַ כְּתוּב, וַיֹּאמֶר ה' וַעֲקַת סֹדִם וְעַמְרָה פִּי רִבְּה. בְּהַתְּחַלָּה וְה' אָמַר, וַיִּלְבְּסוּף וַיֹּאמֶר ה' וַעֲקַת סֹדִם וְעַמְרָה וְגו'. זוֹהִי הַדְּרָגָה הָעֲלִיּוֹנָה שֶׁהַתְּגַלָּתָה לוֹ עַל הַדְּרָגָה הַתְּחִיבָתָהּ. מִדְּרַשׁ הַנְּעִלָּם

וְה' אָמַר הַמְּכַסֶּה אֲנִי מֵאַבְרָהָם וְגו'. מֵהַ כְּתוּב לְמַעְלָה? וַיִּקְמוּ מִשָּׁם הָאֲנָשִׁים וַיִּשְׁקִיפוּ עַל פְּנֵי סֹדִם, לַעֲשׂוֹת דִּין בְּרָשָׁעִים. מֵהַ כְּתוּב אַחֲרָיו? הַמְּכַסֶּה אֲנִי מֵאַבְרָהָם. אָמַר רַב חֲסִידָא, אֵין הִקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עוֹשֶׂה דִּין

אֲשֶׁר יֵשֵׁב בְּהֵן לוֹט. וְכִי בְּכַלְהוּ הָיָה יְתִיב לוֹט, אֶלֶּא בְּגִינְיָה הוּוּ יְתִיב דְּלֵא אֲתַחֲרְבוּ. וְאִי תִימָא בְּזִכּוּתִיָּה, לֵא. אֶלֶּא בְּזִכּוּתִיָּה דְּאַבְרָהָם. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן תָּא חֲזִי, דְּשֻׁמוּשָׁא דְּעַבִּיד בְּרַ נֶשׁ לְזַפְּאָה, הֵהוּא שְׁמוּשָׁא אֲגִין עָלֶיהָ בְּעֵלְמָא. וְלֹא עוֹד אֶלֶּא דְּאַף עַל גַּב דְּאִיהוּ חֲיִיבָא, אוֹלִיף מֵאַרְחוּי וְעַבִּיד לוֹן.

תָּא חֲזִי דְּהָא בְּגִין דְּאֲתַחֲבַר לוֹט בְּהֵדִיָּה דְּאַבְרָהָם אָף עַל גַּב דְּלֵא אוֹלִיף כָּל עוֹבְדוֹי, אוֹלִיף לְמַעַבְד טִיבוּ עִם בְּרִיין כְּמָה דְּהוּוּ עַבִּיד אַבְרָהָם, וְדָא הוּא דְּאוֹתִיב לְכָל אֲנוּן קְרַתִּי כָּל הַהוּא זְמַנָּא דִּיתְבוּ בְּתַר דְּעָאֵל לוֹט בֵּינֵיהוּ.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן תָּא חֲזִי, דְּשְׁכִינְתָּא לֵא אַעֲדִי מַנִּיָּה דְּאַבְרָהָם בְּהֵיָא שְׁעַתָּא דְּקַדְשָׁא בְּרִיף הוּא אָמַר לֵיהָ (בְּמַהוּא זְמַנָּא דְּקַדְשָׁא בְּרוּךְ הוּא עָמִיה), אָמַר לֵיהָ רַבִּי אֶלְעָזָר וְהָא שְׁכִינְתָּא הָיָה מְלִיל עָמִיָּה דְּהָא (בְּדִרְגָּא) דָּא אֲתַגְּלִי עָלֶיהָ קְדְשָׁא בְּרִיף הוּא דְּכְתִיב, (שְׁמוֹת ו) וַיֹּאמֶר אֶל אַבְרָהָם אֶל יִצְחָק וְאֶל יַעֲקֹב בְּאֵל שְׁדֵי. אָמַר לֵיהָ הֲכִי הוּא וְדַאִי.

וְהָא חֲזִי מֵהַ כְּתִיב וַיֹּאמֶר יי וַעֲקַת סֹדִם וְעַמְרָה כִּי רִבְּה. בְּקַדְמִיתָא וַיִּי אָמַר. וַיִּלְבְּסוּף וַיֹּאמֶר יי וַעֲקַת סֹדִם וְעַמְרָה וְגו'. דָּא אִיהוּ דְּרָגָא עֲלָאָה דְּאֲתַגְּלִי לֵיהָ עַל דְּרָגָא תַּתָּאָה. (דף קד ע"ב).

מִדְּרַשׁ הַנְּעִלָּם

וַיִּי אָמַר הַמְּכַסֶּה אֲנִי מֵאַבְרָהָם וְגו'. מֵהַ כְּתִיב לְמַעְלָה וַיִּקְמוּ מִשָּׁם הָאֲנָשִׁים וַיִּשְׁקִיפוּ עַל פְּנֵי סֹדִם

לַעֲשׂוֹת דִּין בְּרָשָׁעִים. מֵהַ כְּתִיב אַחֲרָיו הַמְּכַסֶּה אֲנִי מֵאַבְרָהָם. אָמַר רַב חֲסִידָא אֵין הִקְדוּשׁ

ברוך הוא עושה דין ברשעים עד שנמלך בנשמתן של צדיקים הָדָא הוא דְּכָתִיב, (איוב ד) מְנַשְׁמַת אֱלֹהִים יֵאבְדוּ. וכתוב המכסה אני מאברהם. אמר הקדוש ברוך הוא כלום יש לי לעשות דין ברשעים עד שאמלך בנשמות הצדיקים, ואומר להם, הרשעים חטאו לפני, אעשה בהם דין, דְּכָתִיב וַיֹּאמֶר יי זַעֲקַת סְדוּם וְעַמּוֹרָה כִּי רָבָה וְחַטָּאתָם וְגו'.

אמר רבי אבהו הנשמה עומדת במקומה והיא יראה להתקרב אליו ולומר לפניו כלום, עד שיאמר למטטרון שיגישנה לפניו ותאמר מה שרצתה, הָדָא הוא דְּכָתִיב וַיִּגַּשׁ אַבְרָהָם וַיֹּאמֶר, הֲאֵפָה תִסְפָּה צָדִיק עִם רָשָׁע חֲלִילָה לָךְ וְגו'.

אולי יש חמשים צדיקים וְגו'. הנשמה פותחת ואומרת רבוננו של עולם שמא נתעסקו בחמשים פרשיות של תורה, ואף על פי שלא נתעסקו לשמה, שכר יש להם לעולם הבא ולא יכנסו לגיהנם. מה כתיב בתריה וַיֹּאמֶר יי אִם אֶמְצָא בְּסְדוּם חֲמִשִּׁים צָדִיקִים וְגו'.

וְהָא (תנינן) יתיר אנון פרשיות חמשין וחלת הוין. אלא אמר רבי אבהו חמשה ספרים הם בתורה ובכל אחד ואחד נכללים עשרת הדברות עשרה מאמרות שבהם נברא העולם חשוב עשרה בכל חד מנהון הוא חמשים.

השלמה מההשממות (סימן טו)

חמשים הם כנגד חמשים שערי בינה והם ראויים להציל כל העולם בצדקתם ויני הודה לדבריה וקשראתה שלא מצאה אמרה (בראשית י"ח) אולי יחסרון חמשים הצדיקים חמשה, פלומר אולי יש בהם בני אדם שעסקו בידיעת שמך שהוא השם במלואו שהוא מ"ה יו"ד ה"א וא"ו ה"א כמספר אדם שנאמר (דברים י) ועתה ישראל מה יי אליהך שואל, וכשלא מצאה אמרה (שם י"ח) אולי יחסרון חמשים הצדיקים חמשה, כלומר, בידיעת שמך, שהוא השם במלואו, שהוא חמשה וארבעים, יו"ד ה"א וא"ו ה"א, כמספר אדם,

ברשעים עד שנמלך בנשמתם של צדיקים. זהו שכתוב (איוב ד) מְנַשְׁמַת אֱלֹהִים יֵאבְדוּ. וכתוב המכסה אני מאברהם. אמר הקדוש ברוך הוא: כלום יש לי לעשות דין ברשעים עד שאמלך בנשמות הצדיקים. ואומר להם: הרשעים חטאו לפני, אעשה בהם דין, שכתוב וַיֹּאמֶר ה' זַעֲקַת סְדוּם וְעַמּוֹרָה כִּי רָבָה וְחַטָּאתָם וְגו'.

אמר רבי אבהו, הנשמה עומדת במקומה, והיא יראה להתקרב אליו ולומר לפניו כלום, עד שיאמר למטטרון שיגישנה לפניו ותאמר מה שרצתה. זהו שכתוב וַיִּגַּשׁ אַבְרָהָם וַיֹּאמֶר הֲאֵפָה תִסְפָּה צָדִיק עִם רָשָׁע וְגו', חֲלִילָה לָךְ וְגו'.

אולי יש חמשים צדיקים וְגו'. הנשמה פותחת ואומרת: רבוננו של עולם, שמא נתעסקו בחמשים פרשיות של תורה, ואף על פי שלא נתעסקו לשמה, שכר יש להם לעולם הבא ולא יכנסו לגיהנם. מה כתיב בתריה? וַיֹּאמֶר ה' אִם אֶמְצָא בְּסְדוּם חֲמִשִּׁים צָדִיקִים וְגו'.

וְהָרַי (שנינן), אותן פרשיות יתרות חמשים ושלש היו. אלא, אמר רבי אבהו, חמשה ספרים הם בתורה, ובכל אחד ואחד נכללים עשרת הדברות עשרה מאמרות שבהם נברא העולם. חשב עשרה בכל אחד מהם - הוא חמשים.

השלמה מההשממות (סימן טו)

חמשים הם כנגד חמשים שערי בינה, והם ראויים להציל כל העולם בצדקתם, וה' הודה לדבריה. וכשראתה שלא מצאה, אולי יש בהם בני אדם שעסקו במלואו, שהוא חמשה וארבעים, יו"ד ה"א וא"ו ה"א, כמספר אדם,

שְׁנֵאמַר (דברים י) ועתה ישראל מה
ה' אלהיך שאל. וכשלא מצאה,
חוזרת לומר אולי ימצאון שם
ארבעים (ע"כ מההשמטות).

עוד פותחת הנשמה ואומרת:
רבנו של עולם, אף על פי שלא
נתעסקו בתורה, שמא קבלו
ענשם על מה שחטאו בבית דין
ונתפפר להם, שנאמר (דברים כה)
ארבעים יכנו לא יסיף. וממה
שנתבישו לפניהם, דים להתפפר
לפניהם) להם שלא יכנסו לגיהנם.
מה פתוב אחריו? לא אעשה
בעבור הארבעים.

השרמה מההשמטות (סימן טז)
עוד פותחת ואומרת, רבנו של
עולם, אולי ימצאון שם שלשים,
כלומר, אולי יש ביניהם צדיקים
שעסקו והשיגו אותם השלשים
מעלות הרמוזות בנבואת
יחזקאל בפסוק ויהי בשלשים
שנה, והם כלולים בשלשים
ושפים נתיבות חכמה, שהם
עשרים ושפים אותיות ועשר
ספירות, וכן אולי יש ביניהם
אנשים צדיקים יחידים סגלה
המיוחדים שתי פעמים ביום
בפסוק שמע ישראל, שבה
כלולים עשר ספירות במלת
אחד. האל"ף עם החי"ת הם
תשעה, והמלה א' הרי עשרה,
והד' אמר דוד המלך עליו
השלוש עליה (תהלים קיח) זה השער
לה' צדיקים יבואו בו, ודל"ת
מלשון שער, ושתי פעמים ביום
הרי עשרים.

ובשאינה מוצאה, חוזרת
ופותחת ואומרת: רבנו של
עולם, אולי ימצאון שם עשרה,
כלומר, אולי ימצא ביניהם מי

חוזרת לומר, אולי ימצאון שם ארבעים (עד כאן
מההשמטות)

עוד פותחת הנשמה ואומרת רבנו של עולם אף על פי
שלא נתעסקו בתורה שמא קבלו עונשם על מה
שחטאו בבית דין ונתפפר להם שנאמר (דברים כה)
ארבעים יכנו לא יסיף. וממה שנתבישו לפניהם דיים
להתפפר (לפניהם) להם שלא יכנסו לגיהנם. מה פתוב
אחריו לא אעשה בעבור הארבעים.

השלמה מההשמטות (סימן טז)

עוד פותחת ואומרת רבנו של עולם אולי ימצאון שם
שלשים כלומר אולי יש ביניהם צדיקים שעסקו
והשיגו אותם השלשים מעלות הרמוזות בנבואת
יחזקאל בפסוק ויהי בשלשים שנה וגו' והם כלולים
בשלשים ושפים נתיבות חכמה שהם עשרים ושפים
אותיות ועשר ספירות. וכן אולי יש ביניהם אנשים
צדיקים יחידים סגולה המיוחדים שמך ב' פעמים ביום
בפסוק שמע ישראל שבה כלולים עשר ספירות במלת
אחד האל"ף עם החי"ת הם תשעה והמלה א' הרי
עשרה והד' אמר דוד המלך עליו השלום עלה (תהלים
קי"ח) זה השער ליי צדיקים יבואו בו וד"לת מלשון שער
ושגי פעמים ביום הרי עשרים.

ובשאינה מוצאה, חוזרת ופותחת ואומרת רבנו של
עולם, אולי ימצאון שם עשרה כלומר אולי
ימצא ביניהם מי שעוסק בעשרה מאמרות ובעשרת
הדברות בכל יום וכן אולי ימצאון ביניהם עשרה
שמקדימים לבית הפנסת דהא תנן כל (הנמצא) הנמנה
מעשרה ראשונים בבית הפנסת נוטל שכר פנגד פולם
שפאים אחריו, מה פתוב, לא אשחית בעבור העשרה.

שעוסק בעשרה מאמרות ובעשרת הדברות בכל יום. וכן אולי ימצאון ביניהם עשרה שמקדימים
לבית הפנסת, שהרי שנינו, כל (הנמצא) הנמנה מעשרה ראשונים לבית הפנסת, נוטל שכר פנגד
פלם שפאים אחריו. מה פתוב? לא אשחית בעבור העשרה.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וְיִתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחֵם עָלֵינוּ. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְּפוֹי וּבְסִתְרָא אֱהֵלוּ לַחֲזוֹת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנַּחַל עֲדֵנּוּ יִשְׁקָהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֱלֹוֹ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

אור הזוהר

גליון מס' **13**
כסלו תש"ע לפ"ק

מוקדש לבית המדרש
וכן למחלקים וללומדי האוהר

כדאי הוא רבי שמעון לסמוך עליו

מפעל הזוהר העולמי שוקד בימים אלו
על הוצאה לאור של ספרי הזוהר בלשון הקודש
וספרי הזוהר מחולקים לפרשיות
ולנושאים שונים וכן עלונים לנוער*,

לשם כך דרושים לנו מגיחים גרפיקאים ועורכים

בהתנדבות

מי רואה שותפים אלו ואינו משתתף עמהם,
כדאי הוא רבי שמעון לסמוך עליו בשעת הדחק!

המעוניינים נא ליצור קשר, טל: 054-8436784

(* כד יאה קריב ליומי משיחא אפילו רבוי דעלמא זמניו לאשכחא טמיריו דחכמתא
[נערים קטנים, ימצאו אוצרות ספרים משובחים מפורסות, כי יזו תתפלא האני דעה,
דבר אמת]. [אהר חלק א' דף ק"ח].

מהפך!

בכל תרומה שאתם תורמים לארגון או למפעל אינכם יודעים
להוכיח מופנים המשאבים הכספיים, האם הכסף הולך נטו לצדקה?
האם הכסף שהוצאתם וחסכתם כשביל התרומה אכן הגיע למטרה?

במפעל הזוהר העולמי אתם תורמים ויודעים במאה אחוז נטו שכספכם מנוצל
למטרה, כי אתם תורמים ישירות לבית הדפוס.

אתם מזמינים כרזונכם את מספר העלונים שיודפסו, ולפי הזמנתכם יוצאו לאור
עוד ועוד אלפי עלונים. והכל בסכום סמלי, שתעבירו ישירות לבית הדפוס.

ברשותנו עלונים רבים מוכנים לדפוס ואינם מודפסים בגלל חוסר תקציב, הרמתו ותרומו בעני יפה.

לפרטים: 0548-436784

שנה אפשרות לרשום על העלון לעילוי נשמת או לזכות התורם וכדומה

בחסות:

אספן קונה

מכתבים וכתבי יד מאדמורי"ם ורבנים זצ"ל
וכן ספרים ישנים ועתיקים וספרי חסידות.
ספרים מדפוס סלאויטא או זיטאמיר
וחפצי יודאיקה עתיקים.

משלם מחירים גבוהים
052-7657111

"מפעל הזוהר העולמי"

רחוב נחל לכיש 24/8 רמת בית שמש

טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300